

[Aksel Larsen.]

Bemyndigelseslov, der skal gives den til den Tid muligvis dannede nye Regering, sættes til Behandling, drejer det sig om Realiteter. Jeg ønsker at sige til den saakaldte nationale Samlings Ordfører, at Ord gør det ikke, og Ordet Danmark gentaget indtil Hæshed gør det ikke og betyder intet. Det, det drejer sig om, er, hvordan man forstaar det, hvilke Begreber man forbinder med det, hvilken Betydning man lægger i det. Nok saa mange Ord, nok saa smukt formet, og med nok saa mange Gange Ordet Danmark gentaget, ændrer ikke den Kendsgerning, at i det Danmark, hvori vi befinder os, dør er der rige og fattige, dør er der Overklasse og Underklasse. Det ændrer ikke, at Samfundsforholdene er uretfærdige og urimelige. Det ændrer ikke, at det danske Folkesamfund endnu er et kapitalistisk Samfund, og at Kapitalismen betyder de faas Udbytning af de mange, betyder Ulykke for Folkenes Masser og betyder, som vi har faaet det saa kraftigt anskueliggjort 20 Aar efter den Krig, der skulde være den sidste i Menneskeheds Historie, Krig og Død og national Undertrykkelse. Det ændrer ikke, at dette uretfærdige og urimelige Samfund maa Menneskeheden og maa det danske Samfund stræbe efter at faa afskaffet og erstattet med et nyt og retfærdigt Folkesamfund.

Danmark, det er sagt saa tit — men hvem udgør Danmark? For mig udgøres det egentlige Danmark af Arbejderen ved Maskinen eller paa Stilladset, af Bonden bag Ploven, Fiskeren, som røgter sit Garn, Haandværkeren paa sit Værksted, den intellektuelle ved sin Syssel; men det egentlige Danmark udgøres ikke for mig af Kapitalisterne, som udnytter hele det arbejdende Danmark og raner dets Arbejdes Frugter.

Vi er ved Proklamationen i Dagspressen og gennem de Taler, som er holdt her, blevet præsenteret for noget, der kalder sig den danske nationale Samling, altsaa en Art nationalt Samlingsparti eller Spiren til et saadant. De Partier, der har dannet det, hævder selv, at de er de eneste, der er i Kontakt med Grundloven her i dette Land, og altsaa vel de eneste, der har Ret til at eksistere, tale, bestemme og styre. De glemmer, at selve deres principløse Partikoalition er i den stærkest mulige Strid med Grundlovens Aand og med Demokratiets Principper. De glemmer, at den Slags er forsøgt før andetsteds og har lidt Skibbrud, og de er mere naive end tilladeligt, naar de tror, at Danmark i den Henseende

skal være en Undtagelse, at et saadant Misfoster skal have Levedygtighed her i dette Land.

For saa vidt kunde jeg være fristet til at gratulere dem til dette Samlingsparti, dette fælles Partiskib, hvor de alle sammen er i samme Baad, og hvor formentlig det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, der jo dog holdt Programtalen her, er den aandelige Vimpel og samtidig den fysiske Ballast. Jeg vil i hvert Fald have Lov til at minde dem, der engang har sat sig ind i den Slags absolut gyldige Teorier og ved, at jeg har Ret, om, at det er en Umulighed i et Klasse-samfund at danne et reelt nationalt Enheds-parti. Naturligvis kan det gøres en Tid som Form, men det kan ikke lade sig gøre at eksistere uden Principper, og naar man i den udsendte Fælleserklæring siger, at alle bortkaster deres Principper — hvorpaa det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen straks efter faar et Tilbagefald og ikke vil stemme for indirekte Skatter —, kan dette kun betyde, at de, der eventuelt havde eller maatte engang have haft antikapitalistiske Principper, har ofret og bortkastet disse til Fordel for det kapitalistiske Samfunds og Overklassens Principper, det vil sige har ofret Folkets, det arbejdende Danmarks Interesser til Fordel for en faatallig Overklassens Interesser.

At det er dette, der er sket, det har vi allerede faaet dokumenteret gennem den Lovgivning, der er gennemført saavel før som efter den 9. April. Det, vi forstaar efter de Taler, der er holdt, den Erklæring, der er udsendt, og efter Statsministerens Udtalelser her, er altsaa, at der skal komme mere, det skal blive værre endnu. Oplysende er det i den Henseende, at det eneste, Fællesudtalelsen egentlig siger konkret, er, at det ubetalte eller i hvert Fald elendigt betalte Tvangsarbejde skal gøres obligatorisk her i Danmark.

Dette saakaldte nationale Samlingsparti befinder sig paa mange Maader i en skarp Konkurrence med det, man kunde have Lov til at kalde den lille Entente eller Balkanententen i denne Sal. Det er Folk, som gaar mere haardt til Værks, mere rabiat frem, og om hvis Hensigt jo ingen er i Tvivl. Det, som det nationale Samlingsparti siger, er: Lad endelig os faa Lov til at blive ved Magten og besørge Flaaningen. Socialdemokratiets Leder tilføjer trøstende over for Arbejderne: Det gør da aldrig saa ondt, naar det er os selv, der fører Kniven, lad os endelig for at undgaa at risikere at blive slaaet ihjel gaa hen og begaa Selvmord.